

προοιμιόν του, και τὸ φιλοσοφικόν πολὺ τοῦ λόγου του, δι' οὗ ἐξήγησε τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ Κουμουνοῦρου, καὶ ὁ μελαγχολικὸς καὶ συγκινητικὸς ἐπιλογὸς του κατήρτισαν τὸ ὀρασιότερον σύνολον ἐξ ὅλων τῶν περὶ τοῦ μεγάλου νεκροῦ λεχθέντων. Εἶνε ἐκ τῶν μικρῶν εἰσιῶν εἰκονιδίων τὰ ὅποια ἀγοράζονται ζυγίζόμενα πρὸς χρυσάν.

Ὁ κ. Δελιγεωργίου ἀνεδείχθη καὶ εἰς τὰς ὀλίγας αὐτοῦ λέξεις ὁ θετικώτερος τῶν πολιτευομένων καὶ ὁ κριτικώτερος τῶν ρητόρων. Ἦσαν βαρεῖς βεβχίως οἱ λόγοι του ἐκεῖνοι, ὅτι «ὡς βαίνομεν δὲν εἶναι θαῦμα καὶ τὸ νὰ ἐλπίζωμεν νὰ ὑπογράψωμεν πλέον συνθήκην ὁμοίαν τῇ τοῦ 1881», ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ τάφου τοῦ ὑπογράφαντος τὴν συνθήκην αὐτὴν καὶ τῶν ἀκόμη βομβουσῶν περὶ τὴν τιμίαν κεφαλήν του ὕβρεων καὶ ἀρῶν διὰ τὴν ὑπογραφὴν, οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἦσαν ἐκ τῶν μελαγχολικωτέρων ἀληθειῶν ὅσας ποτε ἠκούσαμεν.

Οἱ λοιποὶ τρεῖς ἐπιτάφιοι εἶχον μερικώτερον ἐνδιαφέρον· ὁ κ. Βουρδουμπάνης ὠμίλησεν ὡς Κρῆς καὶ ὠμίλησεν ἐν ἀφελείᾳ· ὁ νεκρὸς κ. Καπετανάκης ἐγένετο ἡχῶ τῶν θρησκῶν τῆς Μάνης μετὰ θέρμης καὶ ἐνθουσιασμοῦ· ὁ δὲ κ. Φιλίμων ἐπ' ὀνόματι τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἐπλεξε τὸν στέφανον τοῦ Κουμουνοῦρου μὲ τὰ συνήθη ἄνθη τῆς ὀμιλητικῆς ρητορικῆς του.

*

Καὶ ἤδη ἀπέναντι ὑψουμένου ἐνός τάφου, ἀπέναντι τοῦ κενοῦ, ἀπέναντι τῆς ἐκλείψεως, ἡ ξανθὴ μορφή τοῦ Χάμλετ ἀκούεται μορμουρίζουσα δι' ὄλα αὐτὰ: *Λόγια, λόγια, λόγια.*

Καλεσθῶν

ΑΠΟ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ

«Ὅταν ἡμέριμοι καὶ εἰλόπονοι κάτοικοι χωρίου τινος ἀκούσωσι μακρόθεν βοὴν ὑπόκωφον καὶ βλέπουσιν ὀμπτικῶς πετώσας ἀγέλας πτηνῶν ὡσεὶ διωκομένας ἐκεῖθεν, καὶ ἀκούσωσιν ἀκόμη τὸν θροῦν τῶν φύλλων παρκειμένου δάσους πενθίμως ἡχούοντας, τότε οἱ ἡμέριμοι πρὸ μικροῦ κάτοικοι προμαντεύουσι θεομηνίαν, καὶ ἀναυδοὶ τὸ κατ' ἀρχὰς ἀτενίζουσι ἀλλήλους, ἐν ᾧ ἡ βοή βαθυιδὸν ἐντείνεται, καὶ βομβούσα κατέρχεται ὄλονέν πρὸς τὸ χωρίον. — Πλημμύρα, πλημμύρα! αἰφνηδίως φωνεῖ τις τῶν κατοίκων καὶ πάντες οἱ λοιποὶ ἔντρομοι ὡς τὰ διωκόμενα πτηνὰ ἀρπάζουσι τὰς γυναῖκας αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα, καὶ ἀνέρχονται εἰς τοὺς λόφους, εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν δένδρων, εἰς πᾶσαν ἄλλην ὑψίροφον ράχην. Τὸ χωρίον ἐρημωθὲν παντελῶς ὁμοιάζει νεκροταφείον, ἐν ᾧ οὐδεμία φωνὴ ἀνθρώπου ἀκούεται καὶ μόνον ὠρυγαί τινες ἀπαίσιαι κυνῶν ἀντηχοῦσιν! . . .

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν καὶ αἱ περὶ αὐτὴν γραφικαὶ τοποθεσίαι παρεῖχον πιστοτάτην τὴν εἰκόνα τοῦ χωρίου καὶ τῆς πλημμύρας, ἀφ' ὅτου ὁ νεκρὸς τοῦ Κουμουνοῦρου ἐγκαταλείπων καὶ τὸ τελευταῖον αὐτῆς προάστειον εἰσήρχετο διὰ τῶν δύο μαρμαρίνων κιόνων τοῦ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἀρχαίου ναοῦ εἰς τὴν πρὸς τὸ Κοιμητήριον ἄγρυσαν.

Οὐδεὶς τῶν κατοίκων τότε τῆς πρωτεύουσας ἐφαίνετο ἐν ταῖς ὁδοῖς, διότι πάντες ἀνήρχοντο τοὺς παρὰ τὸ Νεκροταφείον ὑψουμένου λόφους, καὶ ἀνερχώμενοι εἰς τὰ δένδρα, καὶ τὰ γραφικὰ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ὑψώματα. — Εἰς ἕνα τῶν λόφων τούτων, ὅστις τοῦ λοιποῦ θὰ γνωρίζεται ὑπὸ τὸ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 430)

Αἱ χεῖρές της οὔτε ἀπαλαὶ πολὺ, οὔτε ἰσχναὶ, μετὰ δακτύλων λεπτῶν καὶ ροδιζόντων ὀνύχων, οἱ δὲ πόδες της ὑπενθύμιζον τοὺς πόδας τῆς Σταχτοπούτας.

Γλυκεῖαν φωνὴν μετὰ μελωδικῶν ἀπηχήσεων, μεγάλην εὐαισθησίαν, πολλὴν μετρίτητα, τρόπους ἐπιφυλακτικούς, παρὰ πολὺ σοβαροὺς διὰ τὴν ἡλικίαν της.

Πτυχή τις σχηματιζομένη πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ χεῖλους, ἡ εὐστροφία τῆς φωνῆς, ὁ τόπος τῆς προφορᾶς καὶ πλατυσμοὶ τῶν ραθῶνων ἐξήγγελλον θέλκισιν, χαρακτῆρα, φύσιν ἐνεργόν, ζωηρὰν καὶ ἐμπασθῆ.

Ἡ ψυχικὴ της διάθεσις πλήρης ἀγαθότητος· καὶ ὁμοῦ ὁ γέλως της εἶχε τι τὸ δύσκολον, ὡς νὰ ἐκοιμᾶτο πένθος ἰσόθειον ἐν τῇ καρδίᾳ της. Οὔτε εἰς παταγώδη εὐθυμίαν ἐξεχέετο, ἀλλ' οὔτε ὑπὸ ὀδύνηρᾶς θλίψεως ἐδασανίζετο.

Ἐνίοτε ὁ νοῦς αὐτῆς συμμαζεύομενος ἐξετινάσσετο εἰς ἀπώτατα σκόπη, οἰοεὶ ζητῶν νὰ ἐξορκίσῃ σκοτεινάς ἀαμνήσεις ἢ ν' ἀποσπάσῃ μυστικόν τι ἐκ τοῦ ἀβεβαίου μέλλοντος.

Αἰφνιδίως ἠσθάνθη ἑλαφρὰν φρικίαν, τὸ δὲ μέτωπον καὶ αἱ παρειαὶ της ἐγένοντο καταπόρφυροι.

Εἰς τὴν ἄκραν τῆς δένδρουφτείας, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου, ἐνεφανίσθη νεανίας χωρικός, καθὰ ἐδείκνυον ἡ ἐνδυμασία, τὸ ἡλιοκαῆς πρόσωπον καὶ αἱ χονδραὶ καὶ μελαφαὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον χεῖρές του, γεμάτος ρώμην, γεμάτος ὑγείαν καὶ μόλις εἰκοσιενὸς ἔτων. Ἦτο συμπαθητικώτατος ὡς ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου του ζωγραφισμένης ἀφελείας καὶ τῆς ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐμπνεομένης νοημοσύνης καὶ εἰλικρινείας. «Ὅλα αὐτὰ ἐφαίνοντο ὡς ἀντίθεσις πρὸς τὴν ἀγροτικὴν ἐνδυμασίαν του, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εἶχε τόσην ποιήτιν, ὥστε ἐτόνιζε περισσότερο τὴν ἀρρενωπὴν αὐτοῦ καλλονήν.

Ἡ νεανίς ἐχαμήλωσε καὶ πάλιν τὰ μάτια της εἰς τὸ ἐργόχειρόν της, καὶ τοῦτο ἐκ πανουργίας, διὰ νὰ τὸν καταλάβῃ δῆθεν ἐξαφνα, ἂν καὶ αὐτὸς, ἂν εἶχε τυχόν τὸ βλέμμα ὀλίγον τολμηρὸν, εὐκόλα θὰ μπορούσε νὰ διακρίνῃ τὸ ἐρύθημα τοῦ προσώπου της.

Ἐβῆαινε βραδέως καὶ ὡς νὰ ἐδίσταζε ἂν θὰ τύχῃ καλῆς δεξιότητος. «Ὅταν ἐπλησίασε εἰς τὴν σκιάδα, μὲ φωνὴν τότε προδίδουσαν τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν του,

— Καλ' ἡμέρα, τῆς εἶπε, κυρία Ἰωάννα.

ὄνομα Λόφος τοῦ Κουμουνοῦρου, ἐπρόκειτο νὰ ταφῆ ὁ μέγας νεκρός.

Ὅταν ἀπὸ τοῦ Λόφου ἐκείνου ἐφελκυσθῆσαν τὰ βλέμματα ἡμῶν εἰς μυρμηκιάς, ἀνθρώπων, οἵτινες ἀπὸ τῆς εὐρείας ὁδοῦ τῆς δενδροστοιχίας, ὡσεὶ ἀπὸ στενῆς τινος ὀπῆς ἐξεχύθησαν καὶ κατεπλημμύρισαν τὴν παρὰ τὰς Στήλας πλατείαν, μετηνέχθημεν εἰς τὴν μεγαλοπρεπεστέρην σκηνὴν τοῦ Ἑξέλιου, καθ' ἣν κόπτεται ὁ Ἴσθμὸς τοῦ Σουζ' καὶ πανεθνῆς ἐκεῖ ὁ κόσμος πανηγυρίζει τὴν συνάντησιν τῶν δύο θαλασσῶν. Ἡ εἰκὼν εἶνε τόσῳ μᾶλλον ἀληθῆς ὅσῳ καὶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ ὄρια τοῦ πλοῦτου, τῶν χρωμάτων, τῆς ποιικιλίας, τοῦ ἱματισμοῦ εἰσὶν ἐντελῶς δυσδιάκριτα.

Ἐὰν δὲ ἐκ τῆς θεατρικῆς σκηνογραφίας μεταφέρωμεν τὴν εἰκὼν εἰς τὴν μουσικὴν, ἡ περιφανὴς κηδεὶα ἀρχομένη ὑπὸ δύο χωροφυλάκων καὶ τελευτῶσα εἰς τὴν πρωτεύουσαν σύσσωμον φέρουσαν ἐν πτώμα καὶ φερομένην ὑπ' αὐτοῦ, ἐφάνη ἡμῖν ὁμοία μὲ μουσικὴν συμφωνίαν, ἥτις ποιῶσα ἔναρξιν μὲ ἐν ἡ δύο ὄργανα εἰς ἃ βαθμυδὸν προστίθενται ἄλλα, ἐν τέλει περιλαμβάνει τὴν ὀρχήστραν ὁλόκληρον, ἡ δὲ συμφωνία φθάνει εἰς τὸ διαπασῶν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς μουσικῆς αὐτῆς ἀξίας.

Δύο προπορευόμενοι χωροφύλακες παρείποντο τοῦ καλύμματος τοῦ φερέτρου· εἶπετο αὐτοῖς ὁμῆς νεκροπομπῶν κρατούντων τὰ ἐξαπτέρυγα· μετ' αὐτοὺς ἠκούουθεὶ ἐνωμοτία χωροφυλάκων ἐρίππων οἷς εἶπετο τὸ ἦμισυ τῆς πρωτεύουσας καὶ ἐζώνυσε μέρους τῆς φρουρᾶς. Ἦρχοντο κατόπιν οἱ στέφανοι ὑψυμένοι ἐν μέτῳ τῶν ποιικιωτέρων καὶ πλουσιωτέρων ἱματισμῶν· τούτους συνεπλήρουν τὰ παράσημα εἰς ἃ προσετίθεντο κύματα λαοῦ· κατόπιν τὸ ἱερατεῖον, εἰς σταυρὸς ἐξ ἀνθέων καὶ τέλος τὸ φερέτρον συμπεπικνωμένον ὑπὸ τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως τῆς πρωτεύουσας!

Τὸ θέαμα τῶν στεφάνων πριωτοφανὲς ἐπιβάλλον, μεγα-

λοπρεπὲς διαφεύγει τὴν περιγραφικὴν δύναμιν τῆς μελάνης. Ὑποθέσατε μικρὰ μικρὰ νέφη κεχωρισμένα ἀλλήλων, εἰς γυλανώτατον οὐρανόν, τὰ ὅποια χρωματίζει ὁ ἥλιος κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἢ περὶ τὴν δύσιν του, ἐνῶ αὐτὰ βραδέως κινούνται καὶ θὰ ἔχετε ἀσθενῆ τοῦ πράγματος εἰκόνα. Ὑποθέσατε ἀκόμη σιμῆνος πτηνῶν ἐξ ἐκείνων ἄτινα συναντᾷ ὁ περιηγητὴς εἰς τὰ παρθένα τῆς Αὐστραλίας δάσκη, πεποικιλμένα μὲ τὰ γλυκύτερα χρώματα καὶ θὰ ἔχετε ζωηροτέρην τὴν εἰκόνα. Ἄλλ' ἐὰν ἐνθυμησθε—ὄσοι εἶδατε τὴν πρὸ μικροῦ μνησθεῖσαν φαντασμογορίαν τοῦ Μαντζῶτι, τὴν διάτρησιν τοῦ Γοτθάρδου, μεθ' ἣν ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται εἰς διεθνῆ αἴθουσαν, ἐν ἣ ἡχορὸς νηρηίδων κρατούσων τὰς σημαίας ὄλων τῶν ἐθνῶν ἐφορτάζουσι τὸ παγκόσμιον θαῦμα, θὰ λάβετε πλήρη ἰδέαν τῆς παρελάσεως τῶν νεκρικῶν ἐκείνων στεφάνων.

*

Μετὰ μικρὸν ὁ νεκρὸς κατετίθετο εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ θέσιν. Τὸ θέαμα ἀπὸ τῆς κορυφῆς ταύτης εἶνε ἀπερίγραπτον, καὶ μόνον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πιστῶς φωτογραφεῖται. Πᾶν ὅτι, ἡ ψυχὴ ἠδύνατο νὰ ποθήσῃ ἀπολαμβάνει ἀπὸ τῆς θέσεως ἐκείνης.

Ἡ θάλασσα μὲ τὰς μικρὰς αὐτῆς σποράδας νήσους νομίζεις ὅτι ἐφαπλοῦται μέχρι τῶν ὑπωρειῶν τοῦ λόφου καὶ ὅτι θ' ἀκούηται ἐκεῖθεν θραυομένη εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς, ἐνῶ ὁ γηραιὸς Ὑμηττὸς ὀπισθὲν του φαίνεται σκιαζῶν αὐτὸν ὡς πατὴρ τὸ πεφιλημένον τέκνον του.

Ἡ Ἀκρόπολις ἴσταται ὑπερήφανος, ἀλλὰ καὶ χαριτόβρυτος κατ' ἀντικρυ τοῦ νεκροῦ λόφου, ἐν ᾧ θὰ κεῖται ὁ Κουμουνοῦρος, ὅστις θὰ καταλάβῃ τὴν προσίκουσαν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, καθὼς ὁ Περικλῆς κατέλαβε τὴν ἰδικὴν του ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Παρθενῶνος.

Ἡ νεανὶς ἔβαλε μικρὰν κραυγὴν ὡς πτηνὸν τὸ ὅποιον ξιππάζουν.

— Ἄ! ἐσύ εἶσαι, Ἰάκωβε, καλ' ἡμέρα, φίλε μου.

Καὶ συμμαζεύθηκε ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου διὰ νὰ τὸν κάμῃ τόπων νὰ καθήσῃ, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐξηκολούθει ἰστάμενος ἐν στενωχωρίᾳ, σὰ νὰ μὴ ἐννοίωσεν τίποτα.

— Δὲν βλέπεις ποῦ σ' ἔκαμα θέσιν, ἔλα λοιπόν!

Ἐκεῖνος ἐκάθησε, ἀλλ' ἦτο πλέον κόκκινος σὰ παπαροῦνα.

Ἐπὶ τέλους τῆς εἶπε:

— Δὲν εἶσαι θυμωμένη γιατί ἦλθα;

— Ὅχι, Ἰάκωβε, γιατί νὰ θυμώσω;

— Κι' ἐγὼ δὲν ζεῖρω. . . Ἔτσι, φοβοῦμαι νὰ μὴ σὲ δυσαρστήσω. Εἶσαι ὁμως πόσον καλῆ.

Ἡ κόρη ἄφησε τὸ χειροτέχνημά της καὶ προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμούς.

— Τάχα σὲ κακοδέχθηκα καμμιά φορὰ, Ἰάκωβε;

— Ὅχι, ποτέ.

— Λοιπόν;

— Τί τὰ θέλεις, εἶμαι λιγάκι γελοῖος καὶ γιὰ αὐτὸ φοβοῦμαι. . . Πάντα λέγω νὰ κόψω αὐτὸν τὸν φόβον, νὰ μὴ ἔχω τέτοιαις ἀνοησίαις, τοῦ κάκου. Ἄμα σὲ βλέπω, καὶ ἀπὸ μακριὰ ἀκόμη, μὲ πιάνει μιὰ τρεμοῦλα· καὶ ἄμα πάλι σὲ πλητιάσω κι' ἀρχίσω νὰ σὲ μιλῶ, ὄλο τρέμω, γιατί φοβοῦμαι νὰ μὴ σοῦ πῶ τίποτα ποῦ θὰ σὲ δυσαρστήσῃ.

Ἡ Ἰωάννα ἐχαμήλωσε τὰ μάτια τῆς καὶ λίγ' ὀκνηκίνησε.

— Αὐτὸ δὲν τὸ νοιώθω, εἶπε· δὲν εἶσαι βαπτιστικὸς τοῦ πατέρα μου καὶ ἔτσι σὰν ἀδελφός μου;

— Βέβαια, εἶμαι, κι' ἂν δὲν ἤμουνα, πῶς θὰ τολμοῦσα νὰ ἔλθω ἐδῶ;

— Γιατί;

— Γιατί θὰ φοβοῦμαι.

— Ἐλα δά! Σοῦ κάνω λοιπόν φόβο ἐγώ;

— Ὅχι, δὲν λέγω. Ἄ! μὴ νὰ, εἶμαι τέτοιος, ἄμα εἶμαι κοντὰ σοῦ· ἄμα εἶμαι κοντὰ σὲ ἄλλους, γίνουμαι ἀλλοιωτικός. Πῶς νὰ σ' τὸ πῶ; Ἐχω ἕνα φόβο ποῦ μὲ κατατρέχει, ὄλο φοβᾶμαι νὰ μὴ σὲ δυσαρστήσω. Ἀλλοίμονον τότε! προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ νὰ σοῦ κάμω τὸ παραμικρὸ κακό. Καὶ ὅμως τὸ σέβας ποῦ ἔχω σὲ σένα καὶ ἐκεῖνο ποῦ αἰσθάνεται ἡ καρδιά μου λέει πῶς ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ προέλθῃ δυσαρσεία ἀπὸ ταμένα. Καὶ νὰ μπορούσα νὰ σοῦ πῶ ἐκεῖνο ποῦ αἰσθάνομαι. . . Μιὰ λέξι νὰ θέλω νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ στόμα μου, ὁ φόβος μου τὴν ἐμποδίζει. Καὶ καλὰ καὶ προφυλάττουμαι ἔτσι, γιατί ἄλλέως ἕνα μόνο βλέμμα σου ἀποστροφῆς σὲ μένα μποροῦσε νὰ μὲ κάμῃ νὰ χάσω κάθε χαρὰ, κάθε εὐτυχία ποῦ ἔχει ἡ ζωὴ μου.

— Ἠσύχασε, Ἰάκωβε, κι' ἀπὸ μένα ποτὲ δὲν θὰ δῆς βλέμμα περιφρονήσεως, οὔτε θ' ἀκούσης κανένα λόγο ποῦ νὰ σὲ κάνῃ κακό. Ἐγὼ εἶμαι εὐγνώμων, δὲν ξεχνῶ ποτὲ ὅτι μιὰ φορὰ ἐσύ ἤσουν ὁ προστάτης μου. Δὲν μεγαλώσαμε μαζὺ ὅταν εἰμᾶστανε μικροί, ποῦ ἐγὼ ἤμουν ἀκόμη

Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου, ἄμορφον ὡς σωρὸς μαρμάρων ἀνορθούμενον εἰς πυραμίδα, κατέχει ἕτερον ὕψωμα ἐν τῇ ἀτελειότητι ἐκείνῃ σειρᾷ τῶν λόφων, ἐν ᾧ ὑπὸ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ διακρίνονται αἱ φυλακαὶ τοῦ Σωκράτους, ὡς ἐξοχον διδακτῆρον τοῦ ἑλληνισμοῦ ἔκπαλαι καὶ τῶν ἐξόχων αὐτοῦ ἀνδρῶν !

Ὀλίγον παρέκει καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑτέρου λόφου ἀνυψοῦται γραφικώτατος μῦλος, ὅστις ἀπομακρύνει τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς πρωτεύουσῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς καὶ μεταγάγει αὐτὸν εἰς τὸν ἀγροτικὸν βίον, εἰς τὴν φλογέραν καὶ τὸ ποίμνιον, εἰς τὸν μυλωθρὸν καὶ τὸ ἄλεσμα. Καὶ ὅταν ὁ ἀνεμόμυλος περιστρέφει ὡς ριπίδιον τὰ λευκὰ του πτερὰ προκαλεῖ ἀνεξήγητα συναισθήματα. Ἐγγὺς αὐτῷ καὶ ἐφ' ἑτέρου ὕψωματος πρωτότοκος αὐτοῦ ἀδελφὸς ἀνορθοῦται ἐρειπωμένος.

Ἄλλοι ἄλλοι εἰς δξύ, ἄλλοι εἰς κυκλικὴν ἐπιφάνειαν, ἐφ' ὧν ἀνακύπτουσι μικροφυεῖς πεῦκαι καὶ ἄλλα δενδρύλλια καθιστῶσι τὴν μέχρι τοῦ Φαλήρου ἐκτεινομένην πεδιάδα μαγευτικώτατην, ἐνῶ θαλερὸν στρῶμα χλόης ἐφαπλοῦται αὐτῆς, δένδρα δὲ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ φυτευμένα ὡς σταθμοὶ τῶν παροδικῶν πτηνῶν συμπληροῦσι τὴν ὅλην σκηνογραφίαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶτα, στρεφόμενοι πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν, φέρονται εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ Κιθαιρώνος, ὁπόθεν εἶτα κατερχόμενοι σταματοῦν εἰς τὸν ἀνακτορικὸν κήπον, ὅστις ἀπὸ τῆς θέσεως ἐκείνης ἀπεικονίζεται ὡς πυκνὴ συδενδράς, διὰ μέσου τῆς ὁποίας οὐδὲ αἱ ἄκτινες τοῦ ἡλίου εὐρίσκουν χῶρον νὰ διέλθωσιν. Εἶτα κατὰ μικρὸν χαμηλόνοντες ἀφίνονται εἰς τοὺς παρὰ τὸν Ἴλισσὸν κήπους, τοῦ ὁποίου τὸ ἀσθενὲς καὶ στενὸν ρεῖθρον ἐμοιάζει μᾶλλον ὄφιν ἔρποντα ἐπὶ χαλκοστρώτου, ἢ ποταμὸν κυλιόμενον ἐν τῇ κοίτῃ του.

Αἱ στῆλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ὑψοῦνται ἐν οὐρανίῳ συμ-

πλέγματι, αἱ δὲ μεμονωμένα αὐτοῦ δύο κίονες εἰκονίζουσι πρωτοφανῆ μαρμαρινὴν ἀψίδα, διὰ τῆς ὁποίας καὶ τῆς γεφύρας τοῦ Ἴλισσοῦ εἰσέρχονται οἱ νεκροὶ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κοιμητηρίου φρουρουμένην πενθίμως ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς κυπαρίσσαν.

Ὁ λόφος, ἐν ᾧ ἐτάφη ὁ Κουμουνδούρος, φέρει τὰ βλέμματα καὶ μέχρι τοῦ Πύργου αὐτοῦ — τῆς **Καστέλλας** του — ἐν ἣ διήρχετο στιγμὰς τινὰς ἀναπαύσεως ὑποχωρῶν καὶ ὀχυρούμενος ἐκεῖ μετὰ τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα, ὃν νυχθημερὸν διεξῆγεν ἐν Ἀθήναις. Ἡ ὄρασις ἐκτείνεται μακρότερον ἐτι καὶ μέχρι τοῦ Μαλέα καὶ μέφρι τοῦ Σουνίου, διὰ νὰ βλέπη ἐκεῖθεν ὅλην, ὅλην του τὴν Ἑλλάδα ὁ Κουμουνδούρος! Καὶ ὅταν ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ ὀρίζοντος διαλύωνται τὰ νέφη, ὁ δὲ φυσικὸς ὀρίζων ἀποδίδει ὅλην του τὴν αἰθρίαν καὶ ὅλην του τὴν διαύγειαν, ἐκεῖνος μειδιῶν θ' ἀτενίζῃ πρὸς τὴν Κρήτην, καὶ θ' ἀτενίζῃ ἀκόμη μέχρι τῶν ὑψηλῶν τοῦ Αἴμου κορυφῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὄνειροπύλει νὰ ἴδῃ ἐστημένην τὴν σημαίαν τῆς πατρίδος.

Κόκ.

ΟΛΙΓΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐκ τῶν ἰδιαζόντων εἰς τὸν Κουμουνδούρον ἐθεωρεῖτο ἡ μεγάλη τέχνη μεθ' ἧς ὀμιλῶν ἠδύνατο νὰ κρύπτῃ τὰ διανοήματά του. Μποροῦσε νὰ σὲ μιλᾷ μισὴ ὥρα ὅταν ἤθελε, χωρὶς νὰ δύνασαι νὰ καταλάβῃς τί θέλει νὰ πῇ. Τὸ «ἤξεις ἀφίξεις» ἦτο ὅλο δικό του.

Ἦτο νομίζω κατὰ τὸ πρῶτον ὑπουργεῖον ὑπερἑσχημά-

— Ναι, ἐσύ, κύριε, ἐσύ. Σὲ λέγω λοιπόν, γιατί δὲν με λές πιά μοναχὰ Ἰωάννα;

— Ἐχεις παράπονο γι' αὐτό;

— Ναι, ἔχω.

— Νὰ γιατί. Φοβούμουνα...

— Θὰ μοῦ πῆς πάλι τὰ ἴδια; πῶς ἄμα ἤθελες ν' ἀνοίξῃς τὰ χεῖλη σου, σ' ἔπιαν' ἕνας φόβος καὶ σὲ ἐμπόδιζε νὰ μιλήσῃς.

Καὶ ἀλλάζουσα τόνον φωνῆς ἐξηκολούθησεν ἡ κόρη:

— Καὶ ὅμως δὲν ἔπρεπε νᾶσαι τόσο ἄτολμος, Ἰάκωβε. Εἶναι μερικὰ πράγματα ποῦ μπορεῖ νὰ τὰ πῇ κάνεις σὲ μιὰ κόρη, χωρὶς νὰ τὴν προσβάλῃ, χωρὶς νὰ τὴν δυσαρεστήσῃ.

Ἐγὼ ξεύρω γιατί εἶσαι τόσο δειλὸς, ξεύρω τί αἰσθάνεται ἡ καρδιά σου καὶ γιατί τὰ λόγια σβύνουν ἴστα χεῖλη σου.

— ὦ! Ἰωάννα, Ἰωάννα! ἀνεπώνησεν.

— Μίλησε λοιπόν, Ἰάκωβε, πὲς τί ἔχεις νὰ εἰπῆς.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις λοιπόν, νὰ μιλήσω; ... νὰ μὰ δὲν μπορῶ ... με πιάνει πάλι ὁ φόβος.

Ὁ ἄτολμος χωρὶκὸς ἔτρεμε σὰν παιδί, ποῦ ὁ ἰδρὼς περιέρρεε τὸ πρόσωπόν του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κατανωτισμένοι ἀπὸ δάκρυα.

Ἡ Ἰωάννα τὸν παρετήρει τώρα πλέον.

— Καὶ ὅμως, Ἰάκωβε, πρέπει νὰ σοῦ πῶ πρώτη ἐγὼ ὅτι ἐκείνη ἡ παιδικὴ ἀγάπῃ χωρὶς νὰ τὸ ἐννόησεν βαθυκόδον

κουτάβι καὶ ἐσύ παλληκαράκι, ἄνδρας; Δὲν θυμάσαι ποῦ ὅταν περπατούσαμε μαζὺ καὶ κουραζόμενα με σήκονες ἔς τοὺς ὤμους σου, καὶ ἄμα εἶχα κανένα πόνο, καμμιὰ θλίψη ἐρχόσουνα καὶ με παρηγοροῦσες;

— Κ' ἔπειτα μ' ἀγκάλιαζες καὶ σὺ με τὰ μικρά σου τὰ χεράκια μ' ἐσφιγγες τὸ λαιμὸ καὶ με φιλοῦσες;

— Ἦμουνα παιδί καὶ ἦσουνε παιδί.

— Μὰ ὕστερα μεγάλωσες.

— Μεγάλωσα, ἀλλὰ δὲν ἄλλαξα.

— Ὅχι δὰ, ἄλλαξες καὶ πολὺ ἄλλαξες.

— Πῶς;

— Πῶς; Ἐγίνες ἡ ὠραιότερη νέα τοῦ χωριοῦ, ἡ καλύτερη πάλι ἀπὸ ὅλοι. Ἐπειτα μπῆκες ἔς τὸ παρθεναγωγεῖο, καὶ κάθε χρόνο ἐρχόσουνα πρώτη ἔς τὰς ἐξετάσεις καὶ ἐπέστρεφες ἔς τὸ σπῆτί σου καταφορτωμένη στεφάνια. Ἐγὼ δὲ σ' ἔλεγα τίποτα, μὰ εἶχα μιὰ χαρὰ ἔς τὰ στήθιά μου... Τέλος πάντων τελείωσες τὸ παρθεναγωγεῖο καὶ ἄμα ἦλθες πάλι ἔς τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα σου...

— Τότε πιά ὁ Ἰάκωβος, ποῦ παίζαμε παιδιὰ μαζὺ, δὲν με φώναζε Ἰωάννα, ἀλλὰ κυρία Ἰωάννα...

— Αὐτὸ τὸ ἔκαμνα γιατί δὲν ἦσουνα πιά ἡ ἴδια...

Ἡ νέα εἰς ἐμειδίασε.

— Ἐσύ ἄλλαξες, Ἰάκωβε, ὄχι ἐγὼ.

Ὁ νέος τὴν ἐκύτταξε ἐκπληκτός.

— Ἐγὼ, ἐγὼ;